

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.251 van 29 januari 2014
in de zaak A. 207.751/XIV-34.777**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Miep Grouwels
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 Adolphe Lacomblélaan 59-61, bus 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 21 januari 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 93.926 van 19 december 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9433 van 5 februari 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 november 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Miep Grouwels, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster dient op 6 juli 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 6 juli 2012 ongegrond.

Op 6 september 2012 stelt verzoekster tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 19 december 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending van artikel 9ter, § 1, eerste en laatste lid, § 1/1 en van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet op.

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat zij de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (EVRM) niet heeft ingeroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze laatste diende het beroep tot nietigverklaring te beoordelen op grond van de door verzoekster in het verzoekschrift tot nietigverklaring aangevoerde rechtsmiddelen. Door de schending van een rechtsnorm te analyseren die verzoekster niet had ingeroepen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.2, 13de tot en met 18de lid, van het bestreden arrest ultra petita geoordeeld en zijn annulatiebevoegdheid overschreden.

In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet drie hypothesen voorziet, met name een ziekte die een reëel risico voor het leven, of voor de fysieke integriteit, of een onmenselijke of vernederende behandeling tot gevolg heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in het bestreden arrest echter slechts één geval na, zonder de twee andere te onderzoeken. Bovendien interpreteert hij de ingeroepen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel in het licht van artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak dienaangaande van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (EHRM) Zo wordt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet eerst verengd tot één hypothese van de drie en vervolgens tot de strenge interpretatie van het EHRM. Verzoekster wijst erop dat de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 3 van het EVRM betrekking heeft op de verwijdering van vreemdelingen terwijl artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning betreft. Daarom kan volgens verzoekster in het bestreden arrest niet dienstig naar de strenge rechtspraak van het EHRM worden verwezen, die geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt en dus een ruimer toepassingsgebied heeft dan artikel 3 van het EVRM.

In een derde onderdeel voert verzoekster aan dat artikel 9ter, § 1 en § 1/1, van de Vreemdelingenwet expliciet de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer voorzien om de betrokkene voor een bijkomend onderzoek op te roepen. Hoewel dit een facultatieve mogelijkheid is, moest de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of het bestuur niet onzorgvuldig heeft gehandeld door geen gebruik van deze mogelijkheid te maken, vermits de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 12 juni 2012 aangaf dat “het medisch voordeel van atazanavir, zeker in monotherapie, onduidelijk is”. In het bestreden arrest wordt wel gesteld dat verzoeksters redenering niet kan worden gevolgd, doch zonder inhoudelijke motivering. Er wordt ook enkel naar artikel 9ter, § 1/1, van de Vreemdelingenwet verwezen waar het om § 1, laatste lid zou moeten gaan. Volgens verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus artikel 149 van de Grondwet geschonden. Verzoekster is van oordeel dat, ook al is een bijkomend medisch onderzoek facultatief, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schending van de kwestieuze bepaling kan nagaan indien het bestuur die mogelijkheid niet heeft gebruikt en dat de Raad van State kan nagaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter deze wettigheidscontrole correct heeft uitgeoefend.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel.

Wat het eerste onderdeel betreft, voegt verzoekster toe dat de verwerende partij toegeeft dat verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de schending van artikel 3 van het EVRM heeft opgeworpen doch ten onrechte stelt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet louter overeenkomstig artikel 3 van het EVRM moet worden geïnterpreteerd. Verzoekster herhaalt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet drie verschillende hypothesen voorziet. De zeer restrictieve redenering van de verwerende partij stemt haast letterlijk overeen met een amendement bij het wetsontwerp dat nochtans werd verworpen. (Parl. St., Kamer, DOC 53-1824/004, 5)

Wat het tweede onderdeel betreft, laat verzoekster nog gelden dat zij niet dient aan te tonen waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft nagelaten de twee andere hypothesen van artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet te onderzoeken, hetgeen immers een negatief bewijs zou uitmaken. Vermits in de aanvankelijk bestreden beslissing enkel de eerste hypothese werd onderzocht, had die beslissing met het bestreden arrest moeten worden vernietigd als zijnde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig. De uiteenzetting in de aanvankelijk bestreden beslissing over de toegankelijkheid van medicatie en

gezondheidszorg in Angola, doet daar niets aan af. Verzoekster acht de verwijzing door de verwerende partij naar artikel 63/5 van de Vreemdelingenwet niet dienstig omdat die bepaling met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd opgeheven en bovendien betrekking had op asielaanvragen. Volgens verzoekster heeft de Belgische wetgever met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook een ruimere bescherming willen bieden dan de minimumvereisten in richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Wat het derde onderdeel betreft, merkt verzoekster nog op dat zij door een materiële vergissing enkel naar artikel 9ter, § 1/1 heeft verwezen terwijl ook de schending van § 1, laatste lid aan de orde is vermits het om éénzelfde bepaling en éénzelfde redenering gaat die zich in dezelfde wetsbepaling bevinden.

Beoordeling

6.1. Verzoekster heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer de schending van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet opgeworpen, meer bepaald “aangezien de ambtenaar-geneesheer de (ernst) van de ziekte verkeerd heeft geapprecieerd”. In het bestreden arrest wordt voor de toetsing aan die bepaling verwezen naar artikel 3 van het EVRM en naar de rechtspraak van het EHRM dienaangaande. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behandelt artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM enkel voor wat betreft de interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij heeft daarmee zijn annulatiebevoegdheid niet overschreden vermits artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onder meer een ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling vermeldt, hetgeen overeenstemt met de inhoud van artikel 3 van het EVRM. Minstens ten dele stemt artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet overeen met artikel 3 van het EVRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon wat dat betreft de inhoud van en de rechtspraak over artikel 3 van het EVRM in zijn beoordeling betrekken, zonder dat een schending van deze verdragsbepaling als dusdanig was opgeworpen. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

6.2. Daargelaten de vraag naar de verschillende hypothesen die in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn voorzien, dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het verzoekschrift tot nietigverklaring niet heeft aangevoerd dat deze of gene hypothese ten onrechte buiten beschouwing zou zijn gebleven. Verzoekster heeft zich in dat verzoekschrift beperkt tot kritiek op de appreciatie van de ernst van de ziekte, waarbij zij heeft gesteld dat die ziekte “een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit” en dat “de ernst van haar ziekte door tegenpartij (wordt) onderschat”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moest derhalve enkel de hypothese van de ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene inhoudt onderzoeken, hij moest niet ingaan op eventuele andere hypothesen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het tweede onderdeel van het enige middel is in die mate ongegrond.

Voor wat betreft de ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene vormt, stemt artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet overeen met artikel 3 van het EVRM en in die mate heeft de Belgische wetgever artikel 9ter aan de interpretatie van artikel 3 van het EVRM door het EHRM willen verbinden. Het tweede onderdeel van het enige middel is ook in die mate ongegrond.

6.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast dat verzoekster betoogt “dat de ambtenaar-geneesheer onzorgvuldig heeft gehandeld door geen gebruik te maken van het in artikel 9ter, § 1/1 voorziene mogelijkheid om de aanvrager aan een medisch onderzoek te onderwerpen”. In antwoord daarop gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in op de medische attesten en merkt hij op dat hij zijn beoordeling niet in de plaats van die van de administratieve overheid mag stellen. Hij besluit dat het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de conclusies in de aanvankelijk bestreden beslissing niet aantoonst dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot die conclusies is gekomen.

Op die wijze antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk op de kritiek dat de aanvankelijk bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen door verzoekster niet aan een bijkomend onderzoek te onderwerpen. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het is niet relevant dat verzoekster naar artikel 9ter, § 1/1 van de Vreemdelingenwet heeft verwezen vermits het blijkt de inhoud van de kritiek duidelijk om § 1, laatste lid gaat. Het derde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig januari tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen